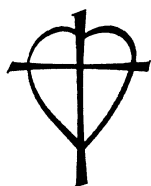


ANNANDAG PINGST

FERIA SECUNDA PENTECOSTES



Epistel: Apg. 10:42-48. Evangelium: Joh. 3:16-21. Predikan av Ingemar Andersson (LFS)

ANDENS VIND ÖVER VÄRLDEN - EUDS NÅDIGA VILJA OM MÄNNISKANS SALIGHET

På den dag som kallas den nytestamentliga kyrkans födelsedag utgöts den Helige Ande över apostlarna under pingsthögtidens firande i Jerusalem, den Ande som genom tron skriver Guds heliga lag i människornas hjärtan

På Annandag Pingst går Andens vind ut över världen. I episteltexten läste vi om hur Petrus kallades att predika hos den romerske officeren Kornelius, om hur den helige Ande föll över dem som hörde Ordet och hur de första hedningarna blev döpta i Jesu Kristi namn.

Fattiga och blinda, halta och krymplingar har kallats, nödgats och bjudits till den himmelska bröllopsfesten. Och tusenden och åter tusenden har hörsammat bjudningen och står med i den oräkneliga skaran av frälsta syndare som står inför tronen, lovsjungande Gud och Lammet. Och verket går vidare intill dess Jesus kommer tillbaka.

GIVARE OCH MOTTAGARE

Här möter vi de största motsatser. Båda är på sitt sätt obeskrivliga: – Givaren i helighet, storhet, allmakt, nåd och kärlek, □ mottagaren i synd, orättfärdighet, ondska, elakhet, kärlekslöshet, otro och fiendskap mot Givaren. Den Ene är obeskrivligt god, den andre obeskrivligt ond. Människan har en trålbunden vilja. Hon är slav under djävulen, benägen till allt ont. *Och HERREN såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt var alltigenom onda. Då ångrade HERREN att han bade gjort människorna på jorden, och han var bedrövad i sitt hjärta.* (1 Mos. 6:5-6). Och detta var sorgligt nog inget speciellt för människorna före den stora floden. Nej, alltifrån Adam har frukterna av syndafallet följt människan. Nu invänder någon, att det ändå finns många människor som utträttat mycket gott. Även om det finns människor som verkligen är genuint onda, så kan man inte generellt om alla säga *att deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt är alltigenom onda.*

Här måste vi skilja på det som hör till den naturliga lagen, och vår ställning inför Guds heliga lag, dess krav och fordringar. Lagen är inte något okänt för människorna. Paulus skriver i Rom. 2 om hedningarna, som inte har den i Skriften uppenbarade lagen, att de likväl ”av naturen gör vad lagen innehåller”.

Människornas ständiga samvetsproblem visar att ”lagens verk är skrivna i deras hjärtan”. (Rom. 2:14-15). Detta hör samman med vad som gavs människan redan i skapelsen. Livets levnadsprinciper är liksom inbyggda i henne. Hon är skapad att ta ansvar för sitt liv och för hur det förvaltas. Detta hör till hennes specifika människovärde. Men ansvar kan bara finnas där lag finns, där vissa krav ställs. Utan lagen hamnar människan på djurens nivå.

Men den naturliga lagen har genom synden blivit fördunklad och förvriden och människans vilja och samvete kan manipuleras, så att hon kan fås till att anse de mest groteska illgärningar som rätta och motiverade. Om människans naturliga gudskunskap är också grumlad och ofullständig. Våra bekännelseskriterier säger: ”Människans förnuft eller naturliga förstånd har ännu en svag gnista av kunskap om existensen av en Gud” (SKB s. 560).

Om förhållandet till nästan vet man lite mer. Man vet att man inte får mörda, stjäla, ljuga, vara otrogen osv. Man vet att det människor emellan behöver finnas hjälpsamhet, hederlighet och förtroende. Den gyllene regeln (Matt. 7:12) är naturlig lag som de flesta omedelbart instämmer i.

Men går vi till människans ställning inför Gud heliga lag, sammanfattad i de tio budorden, så är domen densamma som före den stora floden. I Rom. 3 sammanfattar Paulus, med citat från Gamla testamentet, människans ställning: *”Det står skrivet: Ingen rättfärdig finns, inte en enda, ingen förständig finns, ingen finns som söker Gud. Alla har avvikit, alla har blivit fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda. En öppen grav är deras strupe. Sina tungor använder de till svek. Huggormsgift är bakom deras läppar. Deras mun är full av förbannelse och bitterhet. De*

är snabba på foten till att utgjuta blod. Förödelse och elände råder på deras vägar, och fridens väg känner de inte. De har inte gudsfruktan inför sina ögon.”(Rom. 3:10-18).

Hur mycket nåd Gud slösar över världen förändras den inte. Oändliga välsignelser gör inte världen god. Och kommer prövningar, nöd och svårigheter föder detta inte heller något sökande efter Gud, utan man vredgas och förbannar. Sådan är människan av naturen. Sådana är du och jag! Och sådana vill den uteslutande gode, helige och rättfärdige Guden ha med att göra.

Hur är detta möjligt? Svar: Gud älskar! Hos de flesta människor är det möjligt att finna något älskvärt. Men sett ur den Fullkomliges synpunkt finns inte minsta grand hos oss som kunde motivera Guds kärlek till människorna, väcka den eller göra oss förtjänta av den. Djupt rotat i vår natur finns ett motstånd mot den fria nåden och en föreställning om att vi på något vis måste göra oss förtjänta av Guds kärlek, att på det ena eller andra sättet göra sig värdig Guds nåd. Ur våra hjärtan måste den föreställningen utrotas, att vi på något sätt skulle kunna göra oss förtjänta av Guds kärlek. Den låter sig inte köpas. Guds kärlek till världen är fullständigt oförskyld, oförtjänt. Gud älskade, därför älskade han. Han är kärleken! Och eftersom den är ett uttryck för Guds väsen och egenskaper, påverkas den inte av hur det skiftar hos oss. Guds kärlek är evig, oföränderlig. Äkta kärlek kännetecknas av att man är villig att offra allt för den älskade. Man ger sig själv, sitt liv. Man är redo till allt vartill den älskade behöver en. Så älskade Gud världen – Han är den förunderligt store Givaren av den största av alla gåvor.

GÅVAN

”Så uppenbarades Guds kärlek till oss: han sände sin enfödde Son till världen för att vi skulle leva genom honom. Kärleken består inte i att vi har älskat Gud utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.”(1 Joh. 4:9-10).

”Så älskade världen att han utgav sin enfödde Son.”

”Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog i vårt ställe, medan vi ännu var syndare.”(Rom. 5:8).

Sådan var Gåvan den fullkomligt gode Givaren gav åt världen. Enbart detta att Gud blev människa, en av oss, är något ofattbart stort. Men något långt mer ligger i detta ”utgav”. Däri innefattas de eviga straffen, de helvetets fador Jesus hade att genomlida för att återlösa, friköpa och frälsa oss. I Jesus och hans verk tydliggörs på ett särskilt sätt Guds kärlek till världen. Inför det tyngsta uppdrag som någonsin lagts på någon människa säger Jesus: ”Se, jag kommer, i bokrullen står det skrivet om mig. Att göra din vilja, min Gud, är min glädje, din lag är i mitt hjärta.” Ps. 40:8-9). Djävulen och hans många hantlangare gjorde många försök att hindra Jesus i hans uppdrag, men aldrig för ett ögonblick tvekade han om den väg han hade att vandra. *”Så som Jesu smärta var, Aldrig någons varit bar, sjunger vi i vers efter vers på Långfredagen under läsningen av femte akten i Kristi lidandes historia. Men till och med under sina svåraste stunder ber han för sina mördare och predikar en rövare in i himlen.*

”Så som Jesu kärlek var, Aldrig någons varit bar”.(LH 153).

Om denna Guds gåvas frukt och nytta läser vi: *”Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom”. ”Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom.”*

Frälsningsverket är fullbordat och Jesus har återtagit sin plats på Majestätets högra sida i höjden. Gåvan är given att i tro tas emot. Och det kostar inget. Det är gratis, för allt är av nåd.

Allt är givet i och med Jesus Kristus. I honom äger vi saligheten, utan honom är vi utan allt.

”Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus” (Rom. 8:1), men utom Kristus är man under fördömmelsen. ”Den som tror på honom blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn.”

När Jesus en gång kommer tillbaka, kommer han som Domare. Då uppenbaras vad som redan här i tiden var en verklighet. Någon egentlig förändring i människors ställning sker inte den dagen, bara ett fastställande av faktum. *”Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet.”(Joh. 5:24).*

”Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom.” (Joh. 3:36). ”Detta är domen: ljuset kom till världen och människorna älskade mörkret och inte ljuset, eftersom deras gärningar var onda”. Här besannas på nytt vad vi förut understrukt. Människorna älskar mörkret och vill inte fram. de vill inte att deras onda sinne i Guds ords ljus skall bli avslöjat. En gång hjälper dock inga undanflykter. Har man inte i nådatiden tagit sin tillflykt till Honom som är världens Ljus, utan förhärdat sitt hjärta mot Herrens kallelser, så väntar i evigheten helvetets mörker. Men än är nådatid, tid att lyda sanningen och komma till ljuset, tro på enfödde Sonen och därigenom inte gå förlorad, utan bli frälst genom honom. Men än är nådatid. Nu får du tro på Jesus, ta din tillflykt till honom, så är du räddad. Du varken kan eller behöver frälsa dig själv. Jesus är Frälsaren, och han vill också få vara *din* Frälsare. Amen.